

'Een heerlijk boek!' - Libelle

RiTA roman

SPIJKER

Tussen zussen

Rita Spijker

TUSSEN ZUSSEN

READING COPY

RENATE

‘Waarom cremeren?’

‘Wist ik veel. Ik moest iets zeggen. Een graf onderhouden is ook een heel gedoe.’

‘Hebben jullie het er nooit over gehad?’

‘Met hem had je toch nooit een fatsoenlijk heen- en weergesprek. Nee, het spijt me dat ik het zeg, maar eigenlijk was het altijd al een dooie pier. Wat ik daar toch in gezien heb.’

‘Nou ja, hoe jong waren jullie nou helemaal, vijftien? Dan weet je toch nog niks?’

‘En je raakt eraan gewend, hè. Hij sputterde in ieder geval niet tegen, ik kon hem alles zeggen. Nooit geen gezeur.’

De twee vrouwenstemmen klinken luid vanachter de schutting. De bijtende geur van carbolineum prikt in mijn neus. Op deze manier heb ik mensen niet eerder over een overleden partner horen praten. Ik vind het walgelijk en ben tegelijkertijd razend nieuwsgierig. Ik beweeg me niet, houd mijn adem in.

‘Nou dat was met die van mij wel anders. Die had een grote bek én losse handjes.’

‘Slaan? Dat had ie mij maar één keer hoeven flikken. Zal ik nog eens bijtanken?’

‘Doe maar. Zeg, die vrouw komt toch zo? Wat komt ze precies doen?’

‘Voor de crematie, dat er nog iemand iets vertelt over hem. Van mijn kant is niemand zo gek om voor die zaal te gaan staan. En van zijn kant zijn het geen pratens.’

‘Wat doe je eigenlijk aan? Gaan we nog de stad in? En de kinderen, iets zwarts?’

‘Ja, zwart is makkelijk hè. Toch gek dat ie hier nooit meer de deur door komt. Ik bedoel, hij praatte niet veel maar hij was er wel. En het was wel de vader van mijn kinderen. Hoe moet dat nou verder?’

‘Och meid, laat je maar effe lekker gaan. Het moet er toch een keer uit. Ik dacht al bij mezelf, die houdt het veel te lang droog. Die knapt zometeen. Hier, een zakdoekje.’

Ze huilt zacht, de hele buurt luistert misschien wel mee. Niemand kan mij hier zien staan in deze steeg. Ik sta dicht tegen het hout geleund. Ze heeft waarschijnlijk geen idee wat haar te wachten staat. Rouwen is voor ieder mens een ander proces, maar het is altijd pijnlijk en meestal langdurig. Ik wacht nog een paar minuten.

‘D’r zit een geurtje aan.’

‘In de aanbidding bij de Super. Lekker zacht voor je neus. Ben je goed verzekerd?’

‘Ja, die zwarte kraai heeft ’t gister allemaal voor me uitgerekend. Al met al wel drieduizend eurootjes. Daar hadden we mooi van naar Turkije gekund.’

‘Ach ja, doodgaan is altijd zonde van het geld. Hoe is het nou precies gegaan met die ladder?’

‘Gewoon een dom ongeluk. Ze denken dat ie zich verstapt heeft. Hij is verkeerd terechtgekomen, op z’n hoofd. Hij is niet meer bij geweest. In één klap weg. We hadden hartstikke ruzie toen hij naar het werk ging. Nu kan ik het nooit meer goedmaken. Misschien is ’t wel mijn schuld.’

De eeuwige schuldvraag. Een zware vermoedheid overvalt me. Het geluid van een aansteker klinkt. Nu moest ik maar eens naar binnen gaan. Ik vermoed geblondeerd haar en veel ooringetjes. De ijzeren klink van de houten deur gaat stroef naar beneden. Tegelijkertijd roep ik: ‘Hallo, mag ik verder komen?’

‘Oh god, dat is die vrouw van de crematie. Ja hoor, kom maar verder. De deur is open.’

‘U hebt vast de bel van de voordeur niet gehoord, dus ik dacht: ik ga maar achterom.’

‘Ja, wij zitten al aan de koffie en dan horen wij niks. Hè, Ans? Kom verder. Ik ben Gré, je had me gister aan de telefoon.’

Handen met spits gevijlde acrylnagels. Een neusringetje. Twee pakjes zware shag op tafel, een thermoskan en grote mokken.

‘Ga zitten, dit is mijn vriendin.’

‘Ans.’ Haar nagels zijn versierd met plakpareltjes en gekleurde steentjes.

‘Ook gecondoleerd. Renate Versteegh.’ Ik bekijk mijn eigen dege-lijk kortgeknipte nagels.

De lange smalle tuin is bezaaid met verweerd speelgoed. Twee roes-tige fietsen liggen op elkaar in een hoek bij het raam, er staat een brom-mer tegen het schuurtje, bloempotten met dode planten en een lekke bal op het kleine stukje gras. Ik ga zitten en krijg een enorme beker koffie.

‘Melk?’ Gré houdt een bruine pot poedermelk voor me omhoog.

‘Nee, dank je. Suiker wel graag.’

Godzijdank zitten we onder een parasol. Het is pas midden op de ochtend, maar het is nu al warm. De vrouwen dragen hemdjes en kniebroeken. Gré heeft roodomrande ogen. Een zakdoekje ligt in een kleine witte prop op tafel. Ik pak mijn pen en schrijfblok.

‘Zo, fijn dat je vriendin wilde komen. Zal ik vertellen hoe het meestal gaat?’

Ze knikken. Roken sigaretten en bewegen hun voeten voortdu-rend, gelijktijdig, op en neer.

Ze luisteren naar wat ik vertel over de gang van zaken. Gré slikt haar tranen weg. Ze vertelt over haar man. Joop. Het is niet veel. Er ontstaat een beeld van een stille, hardwerkende en trouwe echtge-noot. Opgegroeid als jongste zoon in een gezin met vijf jongens. Niks speciaals, geen bijzondere gewoontes. Behalve dat hij zelf de ramen waste, dat kon hij niet aan haar overlaten.

‘Beroepsgekte hè? Iets anders drinken misschien? Ik haal wat fris.’ Gré loopt naar de keuken. Ik moet het gesprek langzamerhand afron-den. Ze komt terug met een pak sap en drie grote glazen.

‘Is er verder nog iemand die genoemd moet worden? Had je man collega’s? Zijn baas misschien?’

‘Ja, die komen zeker. Hij heeft daar veertien jaar gewerkt, dus die kennen hem allemaal. Ze hadden altijd dezelfde grap over dode gla-zenwassers: “Wij gaan in een glazen kisse...” Misschien is dat nog wat?’ Ze drukt haar peuk hard in de asbak.

‘Ja, zo’n uitdrukking is altijd mooi om te noemen. Had hij nog meer dingen die hij vaker zei, spreekwoorden of iets dergelijks?’

‘Hij zei nooit zo veel. Het was een echte binnenvetter.’

Dat had ik al gehoord toen ik hen zonet stond af te luisteren. Ik sla mijn schrijfblok dicht, stop de spullen in mijn tas. Ik hoop dat ik zelf over wie dan ook meer te vertellen heb dan deze vrouw over haar man. Dit zou ik helemaal niet moeten denken, wat weet ik nou eigenlijk? Ik kan niet in haar hoofd of in haar hart kijken.

‘Dan denk ik dat we klaar zijn. Heb je nog nagedacht over de muziek?’

‘Ja, we doen iets van André Hazes. Dat vond ie mooi. Verder had ie altijd de radio aan, maar ja, je kan moeilijk de radio aan doen op zo’n crematie.’

‘Ja, zal je zien dat je precies het weerbericht krijgt!’ Ans zegt het gnuiwend. ‘Ik moet gaan, de kinderen komen zo uit school. Ik kom vanmiddag wel weer.’

We staan allemaal op, ik schud hun handen.

‘Heb je nog aan het geld gedacht, Gré?’ Ik fluister het zo zacht mogelijk. Ze knikt en gaat naar binnen.

Ans ruimt haar spullen in haar tas. ‘Het is toch wat hè, zomaar weg, pats boem en het is afgelopen. En altijd de verkeerde...’ Ze loopt hoofdschuddend haar vriendin achterna. Bij de burens boven flitst een beweging, de gordijnen bewegen zachtjes heen en weer. Misschien hebben ze al die tijd stilletjes zitten gluren. Ik schaam me plotseling voor mijn voyeuristische gedrag in de steeg.

Gré geeft me een giro-envelop. ‘Ik had geen andere meer. Is het zo rond?’

Ik kijk erin en tel het geld. ‘Ja hoor, dank je wel. Als je nog dingen te binnen schieten dan bel je maar. Je hebt mijn nummer nog? Ik ben een half uur van tevoren in het crematorium, dus dan kunnen we elkaar nog even zien. En je krijgt van mij na afloop twee exemplaren van de toespraak.’

Ze loopt met me mee naar de voordeur. In de keuken ruikt het sterk naar koffie en gebakken uien.

‘Mag ik nog even een blik werpen in jullie woonkamer? Dan krijg ik een idee van waar jullie dagelijks bij elkaar waren.’

Ze gaat me voor. Ans komt ook binnen. Ik heb genoeg aan één snelle rondblik. De gewone dingen van de meubelboulevards. Uitzonderlijk glanzende ramen. Een computerscherm waar stripfiguurtjes overheen lopen. Het is rommelig in de kamer, en heet.

‘Wil een van de kinderen misschien nog iets zeggen? Of een gedichtje voordragen?’

Gré kijkt me ongelovig aan, haar ogen wijd opengesperd.

‘De kinderen? Nee, dat denk ik niet. De laatste tijd konden ze niet zo goed met hem. Er was veel ruzie. Pubers hè, eigenwijs tot en met en overall tegen. Vooral tegen hem. Hij was een stille, en als hij iets tegen ze zei dan lachten ze hem bijkans uit. Ik werd er gek van en doodmoe. Dat bedenk je niet van tevoren als je verliefd bent en met ze het bed induikt... Dat het later mannen worden, net als je vader.’

Ans slaat haar arm om de schouders van haar vriendin.

‘Sorry dat ik het zo zeg hoor, maar ik ben blij dat die van mij weg is. Ik heb mooi het rijk voor mij alleen en geen troep in huis die niet van mij is. En al helemaal geen polonaise aan mijn lijf. Plus elke maand de alimentatie. En als ik zin heb in een scharrel ga ik naar de kroeg. Makkelijk zat. Over een tijdje kom je daar wel achter, Gré, wacht maar. Je moet de tijd zijn werk laten doen.’ De geslepen steentjes in de ringetjes aan de rand van haar oorschelp schitteren. ‘Het was toch eigenlijk al over tussen jullie, toch? Ik bedoel niet dat het daarom minder erg is, maar het helpt wel denk ik.’

Gré maakt zich los uit de omarming van haar vriendin. Ze ziet mij kijken en pakt een trouwfoto van het kastje.

‘Recht uit de luier in de sluier. Nou ja, eerst maar de crematie en alle toestanden en dan zien we wel verder.’

Ze zet de foto terug en loopt voor ons uit naar de deur. De gang ligt vol met gympen en slippers, een gehavend skateboard en volle plastic tassen. Op de trap stapeltjes kleren. Een paar grote werkschoenen staan onder de kapstok.

‘Die heeft ie niet meer nodig.’

Gré opent de deur en zonlicht stroomt naar binnen. Haar vuurrood geverfde haar lijkt wel nat, zo glanst het. Ze omhelst haar vriendin en geeft mij een hand.

‘Alvast bedankt, hè!’

Ze zwaait naar me als ik het betegelde tuinpad afloop. Ans stapt terug naar binnen en de deur slaat met een klap in het slot.

Alimentatie. Voor een scharrel naar de kroeg. Geen polonaise aan mijn lijf en geen troep van een ander. Dat het later mannen worden,

net als je vader. Net als je vader – dan moet je wel weten wie je vader is. Hoe je vader is. Dat zal voor mij oningevuld blijven. Ik ken alleen mijn stiefvader.

Mijn drie jongere zussen hebben dezelfde moeder als ik, maar ik ben half. Halfzus. Met een door mij niet gekende vader. Hij verdween toen ik drie maanden oud was. Verdronken, toen het schip waarop hij voer met man en muis verging tijdens een tornado in de Stille Zuidzee. Er was geen lichaam, dus er is ook geen graf. Geen steen. Geen plek om naartoe te gaan. Alleen zijn naam, Herman Versteegh. Hij was zelf een wees.

Ik heb als klein kind een tijdlang afschuwelijke nachtmerries over hem gehad, ik zag hem verdrinken in een kolkende zee. Zijn armen maaiden boven het woeste water, ik hoorde hoe hij mijn naam schreeuwde.

In de bibliotheek zocht ik naar plaatjes van azuurblauwe zeeën, witte stranden, palmbomen, foto's van windhozen, orkanen en tornado's. Daarna kwamen de dromen.

Mama wilde er niet over praten, te pijnlijk en te lang geleden vond ze. Ze wilde vooruit kijken en niet stilstaan bij wat toch onherroepelijk voorbij was. Omzien deed haar te veel pijn, zei ze. Ik heb haar en mijn stiefvader de laatste drie jaar nooit meer opgezocht – vanwege haar onverdraaglijk geworden zwijgen, zijn ondoordachte, botte uitspraken.

Via mijn zussen hoor ik genoeg over hen. Je zou denken dat ik juist naar mijn moeder zou trekken, maar mijn stiefvader heeft dat voorkomen. Hij heeft zichzelf tussen ons geplaatst. Ik heb me altijd anders gevoeld, kreeg van alles net iets minder. Ik hoor het hem nog zeggen.

‘Het is toch niet je eigen bloed, hè?’

TESSA

Terwijl ik in mijn overvolle tas graaf, op zoek naar mijn parkeerkaartje, voel ik zijn ogen op mijn gebogen hoofd gericht. Nog geen uur geleden liepen we tegelijk de parkeergarage uit. Nu staat hij naast me bij de betaalautomaat. Heel lang. Tenger. Een leren koffertje staat op de grond, tegen zijn rechterbeen. Hij draagt een linnen broek, en ook zijn overhemd is design. Mooie rug.

Rinkelend vallen de munten naar beneden door de gleuf van het apparaat.

‘Hallo, daar zijn we weer.’ Een lach in zijn stem. Donkere ogen.

Ik lach terug. ‘Ja.’

Hij pakt zijn wisselgeld en bukt zich. Zijn billen zijn naar mij toegekeerd. Mijn vochtige vingers vinden eindelijk het parkeerkaartje. Ik blaas koele lucht onder mijn pony.

The long and winding road van the Beatles klinkt door de betonnen ruimte. Het galmt. De man zwaait en verdwijnt in het trappenhuis.

Opwinding vult me. Ik heb de munten die ik nodig heb snel gevonden, dat is het voordeel van een tas met losse spullen. Ik ga hem achterna, daal vlug de trappen af.

Ik zie hem niet meer, misschien wacht hij ergens, bij de slagboom, of daarachter. Ik hoor het geluid van een startende motor, een portier dat dichtslaat. Nergens is er een hoofd dat uitsteekt boven de zee van daken. Ik stap in en rijd een extra rondje naar beneden, zodat ik alle verdiepingen kan checken. Langzaam cirkel ik terug naar boven. De slagboom gaat omhoog om me door te laten en ik scheur de garage uit. Niks. Verdomme.

Als ik afrem voor de naderende stoplichten vang ik een lichtsignaal op. Achter me knipperen koplampen en in mijn achteruitkijk-

spiegel zie ik hoe hij grijnzend naar me kijkt. Waar komt hij ineens vandaan? Ik trek veel te hard op en stuiter vooruit de rondweg op. Hij blijft achter me, ook als ik na een kilometer of vijf de afrit neem. Verderop langs de tweebaansweg zie ik het tankstation.

Opnieuw een lichtsignaal. Oranje knipperlichten en een hand die naar rechts gebaart. Natuurlijk ga ik. Wie volgt wie? Ik zwenk soepel richting parkeerstrook en stop zo ver mogelijk achteraan, naast een overvolle prullenbak en een scheefgezakte houten picknicktafel. Ik laat de motor draaien en wacht tot hij uitstapt. Ik open het raampje en zijn gezicht verschijnt vlak bij me. Mijn mobiel gaat.

Zijn handen rusten op de autodeur. Als ik het raam omhoog draai zouden zijn handen klem zitten. Ik zou kunnen wegrijden en hem naast me meeslepen. Je hoort het wel eens als broodjeaapverhaal. Tegen de politie kan ik zeggen dat hij me lastigviel toen ik even een dutje deed met mijn gezicht in de zon.

De naam van mijn man licht op in het display van mijn mobieltje. Ik neem op terwijl de vreemdeling me van buiten aankijkt. Ik kijk terug.

‘Hi Alex, met mij. Zeg het eens.’

‘Dag schat. Zeg, jij bent vanavond toch tot een uur of tien aan het werk?’

‘Ja, zo ongeveer, hoezo?’

Hij haalt een pakje Gauloises tevoorschijn en steekt er twee op. Ik steek mijn arm uit het raam om er een over te nemen. Voorzichtig inhaleer ik de zware rook.

‘Ik wil graag naar die Turkse film in ’t Filmhuis. Die is om negen uur, dus dat red jij waarschijnlijk niet. Dan ga ik alleen. Tessa! Zit je te roken?’

‘Ja, eentje. Ik ben even bij de buurvrouw op de koffie. Veel plezier bij de film dan. Dag schat.’

‘Ja. Dank je lieverd, en houd ’t nou bij deze ene. Tot vanavond.’

Ik verbreek de verbinding.

Hij buigt zich naar me toe. ‘Hoeveel tijd heb je?’

Het is nog vroeg in de middag. Om zeven uur moet ik weer in de stad zijn. ‘Genoeg, denk ik. En jij?’

‘Dat ligt eraan.’

Hij is mooi. Zijn ogen zijn op mij gericht, in een mondhoek speelt een glimlach.

‘Mmm, lekker vaag.’ Ik klop met mijn hand op de passagiersstoel. ‘Kom binnen. Dat praat makkelijker.’

Hij loopt terug naar zijn auto en pakt zijn jasje. Zijn koffertje. Hij sluit zijn auto af. Ik gooi mijn tas op de achterbank. De half opgerookte sigaret belandt precies in het rooster van een putje. Hoewel ik liever een flinke bel whisky zou hebben, neem ik een pepermuntje. Hij stapt in. Hij komt direct en enorm groot mijn ruimte binnen.

Zonder naar hem te kijken start ik en rijd weg. De plek waar ik naartoe wil is niet ver van hier, een kwartiertje rijden.

‘Doe je dit vaker?’ Zijn aangename stem streelt mijn oor. Hij ruikt goed. Fris en rokerig. Hij heeft zijn stoel wat naar achteren geschoven. Het koffertje staat tussen zijn voeten en zijn colbert ligt op de achterbank, over mijn tas.

‘Nee. Nooit,’ lieg ik. ‘En jij?’ Ik kijk hem kort aan.

‘Nee, jij bent de eerste. Ben je niet bang?’

‘Nee, zou dat moeten?’ Niets in me is gealarmeerd. Er gaan geen bellen rinkelen en mijn zweetklieren functioneren normaal. Zijn ogen staan helder. Mijn opwindingsgraad groeit. Zijn handen liggen gevouwen op zijn bovenbenen.

Ik ben nieuwsgierig en tegelijkertijd wil ik niets weten. ‘Wat zit er in dat koffertje?’

Hij beweegt zijn hele lichaam als hij praat. ‘Mijn werk. Niks bijzonders. Sigaren. Lucifers. Agenda.’

Mijn borsten schudden op en neer door de hobbelige weg waar we nu op rijden. Hij ziet het. Het landgoed met het verlaten koetshuis waar ik naartoe wil ligt verscholen tussen enorme wilgen en een rij rode beuken. Ik weet hoe ik achterlangs kan rijden zonder dat iemand ons ziet. Je weet maar nooit. Ik zet mijn zonnebril op en kijk snel kort in de spiegel. ‘Als je ook last van de zon hebt, er liggen in het dashboardkastje nog een paar brillen. Ga je gang.’

Hij opent het klepje. ‘Vind je dat niet te persoonlijk? Een vreemde die in je kast snuffelt?’

Hij haalt een donkere bril en een pakje condooms tevoorschijn. ‘Je bent goed voorzien, zie ik.’

‘Ja. Ik ben wel eens van huis en ik zorg graag goed voor mezelf.’

De condooms zijn van vorige week, toen ik met Ruben naar Rotterdam ging. Een tentoonstelling in de Kunsthal, woeste doeken, me-

tershoge zelfportretten in zwart-wit. Ik was behoorlijk onder de indruk. Later was het alsof het enorme werk me letterlijk terneersloeg. Hoe groot moet je jezelf maken om gezien te worden? We brachten de nacht door in Hotel New York. Dicht tegen elkaar aangedrukt. De volgende ochtend kocht hij twee lakens voor me in de winkel van het hotel. Fijngekamde katoen van Belgische makelij. Nergens anders verkrijgbaar.

We zijn er. Langzaam rijden we naar het ronde gebouwtje met de groen uitgeslagen koepel op het dak. Een windhaantje zonder kop staat op het hoogste punt. Het waait nauwelijks. Ik parkeer uit het zicht van de weg. Vogels fluiten, de stilte onder de grote bomen overvalt me. Een eekhoortje schiet langs de stam van een eik omhoog. Een hand glijdt langs mijn borsten. Een andere ligt op mijn dij. Ik leg mijn hoofd tegen de stoelleuning en kijk naar hem. Mooie lippen. Op de mijne. Zijn tong bij me naar binnen. Dit is precies waar ik op hoopte. Waanzinnig eerstekeergevoel. Ik duw hem zacht een eindje van me weg, kijk hem aan.

‘Wacht. Nog een keer. Precies hetzelfde.’

Hij doet wat ik van hem vraag. Mijn lijf tintelt en ik wil me helemaal uitstrekken. Zo veel mogelijk huid hebben om te voelen. De ruimte hierbinnen is veel te klein. Achter in de kofferbak ligt een deken. Ik leg mijn vinger op zijn lippen en wenk hem.

De buitenlucht is zacht en koel tegen mijn gloeiende wangen. Als ik me buk om de deken te pakken, voel ik hem tegen mijn billen. Hij schuift mijn rok omhoog. Ik draai me om en neem zijn hand. Achter de muur is een brede sloot met grasoevers. Madeliefjes. Zuring. Ik ga op mijn rug liggen, open me en verdwijn. Hij zegt af en toe iets tegen me. Onverstaanbaar. Ik kreun maar wat terug. Zijn handen zijn glad en stevig. Handen. Mannenhanden. De handen van...?

‘Hoe heet je eigenlijk?’

Zijn mond komt los van mijn hals. Hij kijkt me aan. Zijn stem is dichtbij, ik voel zijn adem over mijn wang als hij antwoordt. ‘Verzin maar een naam voor me, noem me naar mijn daden, zoals de indianen deden.’

De daad die hij momenteel bij me verricht zou ik niet in een naam willen vatten. Later, als we klaar zijn, als we op onze rug naast elkaar

liggen, als we zwijgend in de auto zitten, als ik hem heb afgezet bij het tankstation, als mijn baarmoeder krampt als ik aan hem denk, als ik hem achter me laat, dan zal ik een naam voor hem verzinnen. Nu hap ik naar adem terwijl hij over mijn huid dwaalt. De lucht is felblauw boven me, transparant. Witte condensstrepen van voorbije vluchten waaieren uit. Hier beneden laat hij zijn sporen na. In mij. Op het vel van mijn strakgetrokken buik. Aan de binnenkant van mijn dijen. Zilveren lijnen van speeksel. Een druppel zaad van vóór het condoom. Mijn orgasme komt heel stil. Gestadig cirkelt het omhoog door mijn lijf. Hij torent hoog boven me uit en kijkt me aan. Beweegt alleen diep in me. Dit is het lekkerst. Ik til mijn heupen hoog op. Wil zo veel mogelijk. Alles.

Zijn tengere lijf rolt van me af, blijft dicht tegen me aan liggen. Het gras is koel onder mijn handpalmen. De zon schijnt heet tussen mijn benen. Het zachte vlees gezwollen. Zijn vingers ronden heel licht mijn binnenkant. Zijn tong krult zich om een tepel. Wekt, verwekt, verweekt, verhard, meer meer meer. Gulzig klauwen mijn handen in zijn haar. Mijn hoofd rolt heen en weer, en hij komt opnieuw in me. Daar ga ik. Los van mezelf drijf ik de grote stille ruimte binnen. Hij laat me gaan – trekt zich terug, ligt stil op zijn rug naast me.

Ik doe mijn kleren aan, hij haalt zonnebrillen, een fles water en sigaretten. We roken zwijgend.

‘Waarom doe jij dit?’ Hij vraagt het aarzelend.

Ik neem een oppervlakkig trekje. Blaas de rook recht voor me uit. ‘Je trok me aan. Toen ik je vanochtend de tweede keer zag, vond ik dat meer dan toevallig. En ik heb me voorgenomen om alles uit het leven te halen. Carpe diem. In het hier en nu leven. Ik wil gewoon genieten van wat er is.’

Er zwemt een zwaan voorbij. Het wit steekt fel af tegen het donkere water. Tegen het groen van de waterlelies, het riet en het gras.

‘En, heb je genoten?’ Hij verrast me met de directe toon van de vraag. Er zit een frons in zijn voorhoofd en zijn ogen zijn groot.

‘Ja, en jij?’

‘Ik wel. Ik vond het fantastisch. Reageer je altijd zo heftig? Ik bedoel, fysiek?’

‘Hoe bedoel je, heftig? Is dat heftig? Zo ben ik gewoon.’ Waarom vraagt hij dit? Is het een engerd? Nee, er is niets wat wijst op enig ge-

vaar. Deze man voelt goed. Mijn intuïtie bedriegt me nooit. ‘En jij, waarom doe jij dit?’

‘Omdat ik sinds kort weet dat mijn vrouw vreemdgaat en ik een vermoeden heb met wie ze dat doet. Dat maakt dat ik rare dingen doe. Toen je in de parkeergarage voor me uit de trap opliep, wond je me verschrikkelijk op. En toen ik je even later weer zag, moest ik iets tegen je zeggen. Jij lachte. En toen seinde ik met mijn lichten. En je reageerde weer. En nu zitten we hier. En vind ik je geweldig. En mooi.’

De toon van zijn stem, het volume en ritme lijken gemaakt voor mijn oren. Alles wat hij zegt, hoor ik helemaal. Ik ben de bedding waarin zijn woorden ongehinderd kunnen stromen.

‘Ik woon samen. Met Alex. Ik had hem net aan de telefoon. We hebben het goed samen, maar ik wil altijd meer. Ik zoek spanning, het onbekende.’

De zwaan komt terug. Rode zwemvliezen schemeren door de donkerte van het slootwater. Heen en weer. Ik pluk madeliefjes met mijn tenen.

‘Hoe onbekend wil je mij houden?’

We lachen. Ik haal mijn schouders op. ‘Zolang je nog geen naam hebt, misschien?’

‘Dus dan moet ik nog iets doen? Heb ik mijn naam nog niet verdiend?’

‘Nee, ik geloof ’t niet.’

‘Dus krijg ik je nummer?’

‘Waar woon je eigenlijk?’

‘In Arnhem. Maar ik heb hier een aantal nieuwe klanten, dus ik ben de komende tijd veel in de buurt.’

‘Zullen we gaan?’ Ik sta alvast op, wil niet meer weten. Met de deken tussen ons in streelt hij mijn wang. Ik ruik ons aan zijn vingers. Over zijn schouder zie ik hoe de zwaan haar hals diep in het water steekt.

Hij houdt de deur voor me open. Als hij naast me zit en we weggrijden, rust hij met zijn hoofd achterover. Zijn adamsappel steekt scherp vooruit.

‘Vertel je dit aan je man?’

‘Misschien. Misschien ook niet.’ Alex hoeft dit niet te weten. Waarschijnlijk slaap ik al als hij vanavond thuiskomt. Ik maak me meer

zorgen over Ruben. Die ziet altijd alles aan me, leest mijn gezicht als een boek. Hij houdt van mijn gezicht. Het mooist vindt hij mijn trekken als ik net een orgasme heb gehad. Dan schildert hij me snel, met korte felle streken. Veel kleur. Woest. Terwijl ikzelf in de grote stille ruimte zweef. Hij ziet niet mij dan, hij ziet iemand anders. Hij maakt een beeld van mij en denkt dat ik dat ben. Gelukkig is het nog lang geen zeven uur. Ik heb nog even. Nu wil ik alleen zijn.

We rijden zwiingend terug. Hij schrijft een nummer op een briefje. Ik parkeer achter zijn auto, maar laat de motor lopen. Zijn ogen lijken donkerder geworden. Ik neem het briefje aan. Hij pakt zijn spullen en aarzelt. Een grote vrachtauto trekt naast ons op en passeert met veel lawaai. De man zonder naam opent het portier. Hij kijkt me nog een keer kort aan. Ik maak een kleine zwaaibeweging met mijn vingers. Hand op het stuur. Glimlach. Zodra het portier dichtslaat geef ik gas. In de spiegel zie ik hoe hij me nakijkt. Aha, de eerste scheut. Ik verlang naar de stoel op ons dakterras.

Het is stil in huis, koel. Geen berichten op het antwoordapparaat. Terwijl ik me uitkleed, eet ik een appel. De terrasdeuren staan nog open, de dunne gordijnen strijken zacht langs mijn huid als ik naar buiten loop. Ik zet mijn stoel in de zon en strek me erop uit. Niemand kan me hier zien. Telkens wanneer ik een hap neem, ruik ik hem aan mijn handen, dwars door de appelgeur heen. Ik gooi het klokhuis met een boog de binnentuin in, het plonst beneden in de vijver. Raak! Raken. Geraakt worden. Aangeraakt worden. Aanraken. Aan elkaar geraken. Uit elkaar geraken.

Hoe eng is eigenlijk ons zogenaamde ‘open huwelijk’? Hoe doorzichtig en open ben ik zelf? Ik heb vanochtend alweer keihard tegen Alex gelogen. Het flapte er zomaar uit dat ik bij de burens op de koffie was. Terwijl we de afspraak hebben om eerlijk te zijn. Ik vond het geloof ik een beetje te veel van het goede: twee – eigenlijk drie – mannen binnen een week. Kennelijk heb ik normen over aantallen. Of frequentie. En natuurlijk speelt mijn aanval van jaloezie vorige week op zijn avontuurtje mee. Daar schaam ik me nu nog voor. Met twee maten meten, dat kan ik goed, blijkt wel. Het allerliefst had ik het zo voor elkaar dat ik zelf volkomen vrij mocht zijn en dat Alex trouw en monogamie aan me belooft. Dat durf ik natuurlijk niet te

vragen. Dat durf ik nauwelijks aan mezelf toe te geven. Waarschijnlijk ben ik verslaafd aan aandacht. En aan 'de eerste keer'. Ik zou willen dat mijn leven bestond uit primeurs, heerlijke eerste keren. Wanneer maak je nog dingen voor het eerst mee? Wanneer proef je nog eens iets volkomens nieuws? Of voel je iets nieuws? Wanneer hoor je een onbekend geluid? De man die ik nog aan mijn vingers ruik was nieuw. Zijn antwoord op mijn vraag naar zijn naam was verrassend. Wat een prachtige traditie, om iemand zo te eren. Maar stel dat je opgezadeld wordt met een naam die je niet wilt, of die je verschrikkelijk vindt. Dan word je voortdurend herinnerd aan een gebeurtenis die je zelf misschien liever zou vergeten. Zou je je gaan gedragen naar je naam? Vroeger zong ik altijd zelfgemaakte liedjes. Ik rijmde alles wat ik zag aan elkaar en zong dat hardop. Stel dat mijn ouders me daarom bijvoorbeeld 'zangeres van wat je ziet' hadden genoemd. Of 'rijmmeisje'? Dan had waarschijnlijk iedereen aan wie ik me voorstelde gevraagd of ik iets wilde laten horen. Daar ben je dan mooi klaar mee. Het is juist het zingen dat het spannend maakt. Jezelf steeds een stap voor zijn. Al weten wat je gaat zegzingen omdat het moet kloppen met de melodie.

De zon brandt. Er verschijnen minuscule zweetdruppeltjes op mijn huid. Ik trek met mijn vinger een spoor over mijn borsten naar mijn buik. Trek nog een schuine streep. Er ontstaat een kruis. Ik voel de lekkere kramp diep van binnen en draai me om op mijn buik. Beelden van Alex met een ander dringen zich op. Hoe zou ze eruitzien? We hebben een soort van onuitgesproken code dat je elkaar niet uitvraagt over andere partners. Toch heb ik deze keer een enorme behoefte aan informatie. Ik wil beelden kunnen vormen. Ik wil weten wie ze is. Was. Ik wil weten waarom met haar.

Ik schrik van deze gedachten. Stel je voor dat Alex dat van mij zou willen weten. Zou ik het hem vertellen? Zou ik het willen vertellen? Dat is maar zeer de vraag. Hij is wel opvallend actief tijdens onze vrijpartijen de afgelopen week, creatief. Anders dan anders? Ja. Zou hij geïnspireerd raken door haar?

De zon is te heet. De blauwe kleur van de badkamertegels ontspant me. Ik zie mezelf in de manshoge spiegel. Achter me vormt het douchegordijn een kleurig decor. Het is nog steeds mooi. Wat was dat

heerlijk om te maken. Het ontwerpen en daarna het schilderen met watervaste verf. Wat was Alex blij verrast toen ik hem de ochtend van zijn verjaardag geblinddoekt meenam en tijdens het samen douchen de blinddoek afdeed. Als een kind gleden zijn handen over de afbeeldingen die ik geschilderd had – voorstellingen, geïnspireerd op afbeeldingen in sommige Egyptische tempels, van mannen met brutaal vooruitstekende erecties. Een achtergrond van geopende en nog half-gesloten lotusbloemen, als vagina's. Het wond hem op. Ja, natuurlijk.

Het is lang geleden dat ik zin had om iets te maken. Ik heb tegenwoordig alleen maar zin in het voelen van dingen, van nieuwe dingen vooral. Ik ben te moe, te lusteloos, om iets nieuws te verzinnen of te maken. Ik wil het alleen maar meemaken. Gelukkig verdient Alex genoeg voor ons samen. En zolang ik het een 'broedperiode' noem waar ik in zit, vindt hij alles best.

Van dit avontuurtje heb ik wel energie gekregen. Het water stroomt koel langs mijn lijf. Het schuim van de shampoo is net zo prachtig wit als de veren van de zwaan vanochtend. Die zwaan in de sloot was alleen. Zwanen zijn partners voor het leven. Wat een eenvoud. En wat saai.

Grote vlokken schuim drijven als wolken in een plas rond mijn voeten. Zou Alex ook samen met zijn nieuwe dame onder de douche hebben gestaan? Ik schud de vraag en het water uit mijn hoofd en haren. De harde handdoek schuurt mijn huid. In de slaapkamer draait de grote ventilator aan het plafond langzaam rond. De koele lucht geeft kippenvel. Ik laat mijn rode zijden jurk over mijn hoofd glijden.

Ik onderdruk de neiging om op zoek te gaan naar sporen van de vreemde dame.

Vanavond lig ik zelf weer bij Ruben. Naakt en uitgestrekt. Ja, maar dat is werk. Ik ben gewoon een van zijn modellen.